

Birinci Bölüm

XANDER

Güneş her sabah doğardı ve toprağı kıızıla dönüştürdü; ben de şöyle düşünürdüm: Her şeyin değiştiğı gün, bugün olabilir. Belki de toplum bugün yıkılacak. Sonra, yine gece çökerdi ve hepimiz bir kez daha bekliyor olurduk. Ama kılavuzun gerçek olduğunu biliyordum.

Üç görevli gün batımında ufak bir evin kapısına gitti. Ev sokaktaki diğer evleri andırıyordu; ön cephesindeki üç pencerenin de kepenkleri, ön kapısının önünde beş basamağı ve yolun sağ tarafına ekilmiş dikenli bir çalılığı vardı.

Görevlilerin en yaşlısı, kapıyı çalmak için elini havaya kaldırdı. Bir. İki. Üç.

Görevliler cama yakın durduklarından, en genç olanın üniformasının sağ cebinin üstündeki daire biçimli rütbeyi görebiliyordum. Daire, parlak kırmızı renkli ve bir kan damlası gibi görünüyordu.

Ben gülümseyince o da gülümsedi. Çünkü görevli bendim.

Geçmişte, *görevli töreni*, Belediye Binası'nda yapılan büyük bir olaydı. Toplum resmî bir yemek düzenlerdi ve bu yemeğe ebeveynlerinizi ve eşinizi getirebilirdiniz. Ama görevli töreni, üç

büyük törenden biri değildi: *Kabul günü, eşleşme yemeği* ve *son yemek*; bu yüzden de eskisi gibi değildi. Toplum işleri kaytar-maya başlamıştı ve görevlilerin törenlerinin eskisi gibi şaşaalı olmamasından şikâyet etmeyecek kadar vefakâr olduklarını var-sayıyorlardı.

Ben de diğer dört kişiyle birlikte üstümüzde yepyeni bem-beyaz üniformalarla orada dikiliyordum. Baş görevli, nişanı ceketime iliştiirdi: Tıp Bölümü'nü temsil eden kırmızı bir daire. Sonra, büyük bir kısmı boş olan salonun kubbeli tavanının al-tında seslerimiz yankılanırken hepimiz topluma bağlılık yemini ettik ve toplum tarafından belirlenmiş potansiyelimizi yerine ge-tireceğimize dair ant içtik. O kadardı. Törenin çok da özel bir olay olmaması da umurumda değildi. Çünkü gerçek anlamda bir görevli değildim. Yani, aslında öyleydim ama asıl bağlılığım isyanaydı.

Mor elbise giymiş bir kız telaşla kaldırımında arkamızdan ilerli-yordu. Aksini pencerede görebiliyordum. Onu görmeyeceğimizi umuyormuş gibi başını önüne eğmiş yürüyordu. Ebeveynleri de ardından geliyordu ve üçü en yakındaki hava treni istasyonuna doğru yürüyordu. Ayın on beşi olduğuna göre, eş yemek daveti o gece olmalıydı. Cassia'yla birlikte Belediye Binası'nın merdi-venlerinden çıkmamın üzerinden henüz bir sene bile geçmemişti. İkimiz de artık Oria'dan uzaktaydık.

Evin kapısını bir kadın açtı. Kucağında, ismini vermeye gel-diğimiz yeni dünyaya gelmiş bebeği vardı. “Lütfen içeri gelin,” dedi. “Biz de sizi bekliyorduk.” Hayatının en mutlu günü olması gereken günde bile yorgun görünüyordu. Toplum bu konudan pek söz etmezdi ama dış eyaletlerde işler daha da zordu. Kay-naklar merkezde başlıyormuş gibi görünür, sonra yukarı doğru uzanırdı. Camas Eyaleti'ndeysen her şey kirli ve yıpranmıştı.

Kapı ardımızdan kapandıktan sonra anne, görebilmemiz için bebeğini bize uzattı. “Bugün yedi günlük oldu,” dedi ama bunu zaten biliyorduk. O yüzden oraya gitmiştik. *Kabul günü* kutlamaları bir bebek dünyaya geldikten yedi gün sonra yapılırdı.

Bebeğin gözleri kapalıydı; ama elimizdeki verilerden gözlerinin koyu mavi olduğunu biliyorduk. Saçları kahverengiydi. Beklendiği günde doğduğunu ve üstüne sıkı sıkı sarılmış battaniyenin altında on parmağı ve on ayak parmağı olduğunu da biliyorduk. Tıp merkezinde alınan ilk doku örneği kusursuz görünüyordu.

“Hepiniz başlamaya hazır mısınız?” diye sordu görevli Brewer. Komitemizin en kıdemli görevlisi olarak esas yetki ona aitti. Ses tonu tam kararında bir nezaket ve otorite yansıtıyordu. Bunu yüzlerce kez yapmıştı. Görevli Brewer’ın kılavuz olup olmadığını düşündüğüm zamanlar olmuştu. Kesinlikle olabilirmiş gibi görünüyordu. Oldukça düzenli ve etkin bir adamdı.

Tabii, kılavuz herhangi biri olabilirdi.

Ebeveynler evet, der gibi başlarını salladılar.

“Verilere göre, büyük kardeş burada değil,” dedi ikinci kıdemli görevli Lei yumuşak ses tonuyla. “Tören için burada olmasını istemiş miydiniz?”

“Akşam yemeğinden sonra yorgun düştü,” dedi anne özür diler gibi. “Gözlerini zar zor açık tutuyordu. Ben de onu erken yatırdım.”

“Tabii, sorun değil,” dedi görevli Lei. Küçük oğlan daha iki yaşını yeni doldurduğundan— kardeşler arasındaki bu yaş aralığı mükemmel sayılırdı— törene katılması şart değildi. Zaten ileride töreni hatırlaması da olası değildi.

“Hangi ismi seçtiniz?” diye sordu görevli Brewer antredeki iletişim cihazına biraz daha yaklaşıp.

“Ory,” dedi anne.

Görevli Brewer, bu ismi iletişim cihazına yazdı; anne de kucağındaki bebeğin yerini azıcık değiştirdi. “Ory,” dedi görevli Brewer ismi tekrarlayarak. “Ya göbek ismi?”

“Burton,” dedi baba. Bir aile ismidir.”

Görevli Lei gülümsedi. “Çok hoş bir isim.”

“Gelin de bakın,” dedi görevli Brewer. Ebeveynler iletişim cihazına yaklaşıp bebeğin ismine baktılar: ORY BURTON FARN-SWORTH. Harflerin altında, toplumun bebek için seçtiği barkod vardı. Bebek ideal bir hayat sürerse toplum, aynı barkodu son yemeğinde doku muhafaza örneğini işaretlemek için de kullanacaktı.

Ama toplum o kadar uzun süre ayakta kalmayacaktı.

“Hemen yolluyorum,” dedi görevli Brewer. “Yapmak istediğiniz değişiklikler ya da düzeltmeler yoksa şimdi yollayacağım.”

Anneyle baba, ismi son bir kez kontrol etmek için biraz daha yaklaştılar. Anne gülümseyip bebek sanki kendi ismini okuyabilmiş gibi onu iletişim cihazı ekranına tuttu.

Görevli Brewer bana baktı. “Görevli Carrow, hapın sırası geldi.”

Sıram gelmişti. “Hapı iletişim cihazının önünde vermemiz gerek,” diye ebeveynlere hatırlattım. Anne, Ory’yi kafası ve suratı iletişim cihazı ekranının kayıt edebileceği kadar yukarı kaldırdı.

Kabul törenlerinde verdiğimiz hastalıktan koruyucu hapların görünümü hep hoşuma giderdi. Bu haplar daire biçimindeydi ve üç minik çiviyi andırıyordu: üçte biri mavi, üçte biri yeşil, üçte biri de kırmızıydı. Bu hapın içindekiler bebeğin daha sonradan taşıyacağı üç haptan tamamıyla farklı olduğu hâlde aynı renklerin kullanılması, bebeğin toplumdaki hayatını temsil ediyordu.

Hastalıktan koruyucu hap, çocuksu ve renkliydi. Bana hep *birinci okulda*, ekranlarımızda bulunan boya paletlerini anımsatıyordu.

Toplum, hapı tüm bebekleri hastalıklardan ve enfeksiyondan korumak için verirdi. Hastalıktan koruyucu hapı bebeklerin yutması kolaydı. Hemen erirdi. Daha önceki toplumların bir iğneyi doğrudan bir bebeğin derisine batırdıkları aşılama yönteminden çok daha insancıldı. İsyan bile güç kazandığında hastalıktan koruyucu haplardan vermeyi planlıyordu ama birkaç değişiklik de yapacaktı.

Hapın ambalajını açtığımda, bebek kıpırdandı. “Ağzını benim için açabilir misiniz?” diye sordum annesine.

Anne bebeğin ağzını açmaya çalıştığında bebek, kafasını çevirip yiyecek aradı ve meme emmeye çalıştı. Hepimiz güldük ve bebeğin ağzı açılınca hapı içine atıverdim. Hap dilinin üstünde tamamıyla eridi. Sonra, yutmasını bekledik ve bebek de aynen öyle yaptı: Hem de tam zamanında.

“Ory Burton Farnsworth,” dedi görevli Brewer, “Topluma hoş geldin.”

“Teşekkür ederiz,” dedi ebeveynler bir ağzdan.

Değiştirme işi her zamanki gibi kusursuz bir biçimde yerine getirildi.

Görevli Lei bana bakıp gülümsedi. Siyah uzun saçları omzunun üstüne dökülüyordu. Bazen onun da isyanın bir parçası olup olmadığını, ne yaptığını bilip bilmediğini düşünürdüm. Yani, hapları isyanın bana verdikleriyle değiştirip değiştirmediğini. Eyaletlerde son iki sene içinde dünyaya gelen hemen hemen her bebek, toplumun haplarından değil, isyanın bağışıklık haplarından almıştı. Benim gibi diğer isyan işçileri hapları değiştirmişti.

İsyan sayesinde bu bebek, sadece çoğu hastalığa karşı bağışıklık kazanmakla kalmayacaktı. Ayrıca kırmızı hapa karşı da bağışıklık kazanacaktı; böylece toplum, anılarını alamayacaktı. Ben bebekken biri de aynı şeyi benim için yapmıştı. Ky için de öyle. Muhtemelen Cassia için de.

Seneler önce isyan, toplumun hastalıktan koruyucu hapları imal ettiği dispanserlere sızmıştı. Dolayısıyla toplumun formülüyle imal ettiği hapların yanı sıra isyan için imal edilmiş olanlar da vardı. Bizim haplarımızda toplumun kullandığı tüm malzemelerin yanı sıra hem kırmızı hapa bağışıklık hem de daha fazlası vardı.

Dünyaya geldiğimizde, isyanın herkes için yeni haplar yapacak kadar kaynağı yoktu. O yüzden sadece ileride onlar için faydalı olabileceğini düşündükleri bazı kişileri seçtiler. Ama artık herkes için yeterli kadar hap vardı.

İsyan herkes içindi.

Onlar, yani bizler, başarısız olmayacaktık.

Kaldırım dar olduğundan hava otomobiline dönerken görevli Brewer'la Lei'nin arkasından yürüdüm. Bir kızları olan bir başka aile daha eşleşme yemeği giysileri giymiş, telaşla sokakta yürüyordu. Geç kalmışlardı ve anne bu durumdan hoşnut değildi. "Sana defalarca söyledim," dedi babaya. Sonra bizi görünce derhal sustu.

"Merhaba," dedim yanlarından geçerken. "Tebrikler."

"Sen kendi eşini tekrar ne zaman göreceksin?" diye sordu görevli Lei.

"Bilmiyorum," dedim. "Toplum henüz iletişim cihazları aracılığıyla görüşmemizi ayarlamadı."

Görevli Lei yaşça benden biraz daha büyüktü; en azından yirmi bir başında olmalıydı; çünkü evlilik sözleşmesi kutlamasını yapmıştı. Onu tanıdığımdan beri kocası, sınır kenarına yakın bir yere konuşlanan ordudaydı. Ne zaman geri döneceğini görevli Lei'ye sormadım. Bu tür bilgiler gizliydi. Onun bile kocasının ne zaman geri döneceğini bildiğini sanmıyordum.

Toplum, diğerlerine görevlerimizden söz ettiğimizde fazla ayrıntıya girmemizden hoşlanmazdı. Cassia bir görevli olduğumun farkındaydı ama tam olarak ne yaptığımı da bilmiyordu. Toplumda farklı bölümlerde görevliler bulunurdu.

Toplum tıp merkezinde çeşit çeşit işçi yetiştirirdi. Herkes sağlık görevlilerini tanırdı çünkü bu kişiler teşhis koyabilir ve insanlara yardım edebilirlerdi. Ayrıca ameliyat yapan cerrahlar, ilaç yapan eczacılar, yardım eden hemşireler ve benim gibi doktorlar vardı. Görevimiz tıp alanındaki unsurları gözetmekti; örneğin, tıp merkezlerinin yönetimi gibi. Ya da görevli olduğumuz takdirde, genellikle benim gibi komitelerde görev alırdık. Bebekler için yapılan hapların dağıtımıyla ilgilenir, *son yemekte* doku alınmasına yardım ederdik. Topluma göre bu, bir görevlinin yapabileceği en önemli görevlerden biriydi.

“Hangi rengi seçti?” diye sordu görevli Lei hava otomobiline doğru yaklaşırken.

Bir an için neyi sorduğu bilemedim ama sonra Cassia'nın elbiselinin renginden söz ettiğini anladım. “Yeşil rengi seçti,” dedim. “Çok güzeldi.”

Tam o sırada, biri bağırınca üçümüz de aynı anda sesin geldiği yöne döndük. Bebeğin babası can havliyle bize doğru koşuyordu. “Büyük oğlumu uyandıramıyorum,” dedi. “Hâlâ uyuyup uyumadığını kontrol etmek için içeri girdim ama... Sanırım bir terslik var.”

“İletişim cihazından sağlık görevlilerini arayın,” diye seslendi görevli Brewer. Üçümüz büyük bir hızla eve yöneldik. Kapıyı çalmadan içeri girdik ve yatak odalarının her zaman bulunduğu yere koşturduk. Görevli Lei, görevli Brewer kapıyı açmadan önce dengesini korumak için elini duvara yasladı. “İyi misin?” diye sordum. Evet, anlamında başını salladı.

“Kimse var mı?” diye seslendi görevli Brewer.

Beti benzi atmış durumda olan anne, başını kaldırıp bize baktı. Bebek hâlâ kucagındaydı. Yatağın üstünde yatan büyük çocuğu hiç kımıldamıyordu.

Çocuk yana dönmüştü ve sırtı bize dönüktü. Nefes alıyordu ama hem nefes alıp verışı yavaştı, pijamasının boyun kısmı da gevşek duruyordu. Omuz küreklerinin arasında kırmızı renkli ufak bir benek olduğu görünce hem onun için çok üzüldüm hem de büyük bir sevinç hissettim.

Başlamıştı.

İsyan böyle olacağını söylemişti.

Odadaki diğer kişilere bakmamak için elimden geleni yapmıyordım. *Başka kim biliyor?* Bu odadakilerden birileri isyanın parçası mıydı? İsyanın nasıl başlayacağına ilişkin benim gördüğüm bilgileri görmüşler miydi?

Kuluçka dönemi farklılık gösterebilir, ancak hastalık baş gösterdiğinde hasta büyük bir hızla çöker. Dil peltekleğinin ardından komayı aratmayacak bir durum başlar. Canlı virüsün en belirgin işareti, hastanın sırtındaki bir ya da birkaç kırmızı renkli ufak benektir. Salgın genel nüfusun büyük bir kısmına yayıldıktan ve toplum tarafından gizlenemez hâle geldikten sonra isyan başlayacaktır.

“Neler oluyor?” dedi anne. “Hastalanmış mı?”